

Zahvala Srečku Progarju

Dandanes postaja čebelarjenje čedalje zahtevnejše. Poleg intenzivnega kmetovanja, podnebnih sprememb in neodgovornih posameznikov, ki neka znovano zažigajo in zastrupljajo panje v čebelnjakih ali zapirajo žrela na njih, se moramo čebelarji spopadati tudi z nekaterimi politikami, ki menijo, da kranjske sivke ne potrebujemo, saj lahko med uvažamo, in drugimi, ki bi najraje odpravili civilno družbo, v okvir katere sodijo tudi čebelarska društva. Subvencije usihajo, za tiste, kolikor jih je še, pa društva ob izvajanju vseh drugih nalog bijejo neizprosno papirnati boj za dokazovanje svojega delovanja.

Posamezniki razočarani zapuščajo naše vrste, nekateri celo opuščajo čebelarjenje, čeprav so še pri močeh. Številni čebelarji so samo sopotniki pri delovanju društev, zato ni veliko tistih, ki so pripravljene vse svoje moči usmeriti v delovanje v društvu in so za to tudi sposobni. Tak čebelar in človek je bil tudi naš **Srečko Progar (1940–2007)**. Člani upravnega odbora društva na vsakem koraku delovanja naložimo na praznino, ki jo je povzročil njegov odhod, in jo skušamo s svojim delovanjem zapolniti.

Po poklicu je bil avtomehanic, na pobudo našega nekdanjega predsednika Franca Bitenca pa se je začel v prostem času ukvarjati s čebelarjenjem. V društvo se je včlanil leta 1972. Bil je tudi član sosednjega sadjarskega društva J. E. Krek, zato je skrbel za vzorno sodelovanje med društvoma. Od pokojnega Bitenca je prevzel bogato zbirko čebelarskih pripomočkov, s katerimi je obogatil marsikatero društve-

no razstavo ali razstave drugih društev, na katere smo bili povabljeni. Ob smrti je opravil svoj četrti 4-letni podpredsedniški mandat, torej je bil kot desna roka v oporo kar štirim predsednikom. V tem obdobju se je požrtvovalno in odgovorno lotil vsakega potrebnega dela v društvu. Večino časa je bil predsednik komisije za zdravstveno varstvo čebel, bil je čebelarski preglednik, med prvimi je pridobil poklicno kvalifikacijo čebelar, deloval je v komisiji za izobraževanje in v komisiji za ocenjevanje medov, bil je član upravnega odbora, zelo zavzeto pa je deloval tudi pri urejanju pašnega katastra v občini Ljubljana Moste - Polje. Pri svojem delu je bil previden, zanesljiv, vztrajen, izjemno natančen, družaben in vedno pripravljen pomagati. Svoje čebele je tudi prevažal, in to z manjšim in večjim tovornjakom, čebelaril pa je z največ 79 čebeljimi družinami. Izkušnje in znanje je rad delil z drugimi. Za svoje delo, s katerim je skrbel za promocijo čebelarstva nasploh, je prejel odličji Antona Janše III. in II. stopnje. Svojo ljubezen do čebel je prenesel tudi na ženo Marijo in sina Jureta, ki kljub alergiji na čebelje pike čebelarji s štirimi družinami.

Dragi Srečko, tebi in tvoji družini smo hvaležni za vse opravljeno delo.

ČD Ljubljana Moste - Polje

Zahvala Pavlu Zaletelu

»Kako je z gospodom profesorjem?« so nas zadnje leto spraševali, kadar smo imeli opravke na ČZS. Povsod, kjer je **Pavle Zaletel (1927–2007)** deloval, je puščal neizbrisne sledi in ljudje so ga spoštljivo imenovali »gospod profesor«. Bil je nekoliko skrivnosten, o sebi je malo govoril, je pa zato o njem več govorilo njegovo dolgoletno delo, za katero je poleg drugih priznanj prejel tudi odličja Antona Janše III., II. in I. stopnje, ob 125-letnici ČZS pa 19. decembra 1999 še častno priznanje ČZS.

Leta 1976 je njegov sin, ki je tedaj obiskoval 4. razred osnovne šole, obiskal čebelnjak našega poverjenika Staneta Jančarja. Že dan pozneje se je z željo po naseljenem panju pri njem pojavil sam. Ta želja mu je bila uslišana in čez nekaj dni je na enak način prejel v dar še eno družino. Pozneje smo izvedeli, da je čebelaril že od leta 1949, po večini z 10 družinami v AŽ-panjih, največ pa z 20 družinami. Na Vrhniki je čebelaril z 10 »amerikanci«, a so

mu jih ukradli. Ker je poučeval zgodovino, nekaj let pa je bil tudi ravnatelj vajeniške šole, se mu ni bilo težko zakopati v knjige, iz katerih je po večini črpal svoje znanje, da bi ga potem v praksi še znatno nadgradil.

Še istega leta se je včlanil v naše društvo. Sprva je bil njegov mentor Stane Jančar, že po letu dni pa je sam pripravljaval predavanja in sodeloval na okroglih mizah tako v domačem kot tudi v sosednjih društvih. Velikodušno je razdaljal svoje znanje. Bil je tudi preglednik za čebelje bolezni. Vsa leta v društvu je deloval v upravnem odboru, po večini kot predsednik komisije za izobraževanje. Pri tem je skrbel za podmladek in kar na dveh osnovnih šolah vodil čebelarska krožka. V obdobju predsedovanja Franca Bitenca je vodil občne zборе, dolga leta je deloval tudi

kot predsednik komisije za ocenjevanje slovenskih medov. Nazadnje je sodeloval pri posodobitvi društvenega pravilnika za ocenjevanje medov ter vztrajal, da v njem ostane določilo o ocenjevanju zgolj slovenskih medov. Ob 80-letnici društva in 125-letnici organiziranega delovanja čebelarjev v vzhodnem delu Ljubljane leta 2002 je organiziral in vodil razstavo s slovesno akademijo. Ob tej priložnosti se je zakopal tudi v muzejsko in arhivsko gradivo ter izdal priložnostno knjižico »Zgodovina čebelarjenja na področju vzhodno od Ljubljane«, v kateri mu je poleg zgodovine društva uspelo zbrati tudi fragmente podatkov iz obdobja Ilirskih provinc in celo iz antike. V obdobju pred smrtjo je bil predsednik društva. Žal mu zaradi bolezni ni uspelo končati man-

data, saj je moral zadnje leto vodenje prepustiti svojemu nasledniku.

Načelnost, natančnost, brezkompromisnost in poglobljena odgovornost pri delu so ga privedle tudi do delovanja na državni ravni, saj je bil več let član upravnega odbora ČZS in uredniškega odbora revije »Slovenski čebelar«. Kot predavatelj zgodovine je sodeloval tudi pri uvajanju in promociji nacionalne poklicne kvalifikacije čebelar/čebelarka.

Dragi gospod profesor, hvaležni smo Vam za vaš velik prispevek k razvoju slovenskega čebelarstva, k delovanju društva in tudi Čebelarске zveze, prav tako pa tudi vaši družini, ki Vam je pri vašem delovanju stala ob strani.

ČD Ljubljana Moste - Polje

OSMRTNICE

ZVONKO MARINIČ 1936–2008

Lani, ko so čebele hitele nabirati še poslednje kapljice medicīne, smo čebelarji obnemeli ob novici, da smo izgubili nadvse izkušeneega, dolgoletnega čebelarja in dobrega prijatelja Zvonka.

Preudaren, skrben in natančen, kot je bil, se je v življenju lotil številnih del. Tako je tudi zelo mlad začel čebelariti, in to zelo uspešno. Čebelarjenje je bilo velik del njegovega življenja ena izmed njegovih dopolnilnih dejavnosti. Številnim je bil vzornik, govoril je iz izkušenj, vsakomur je znal prisluhniti, vedno se je bil pripravljen pogovoriti o težavah pri čebelarjenju in svetovati, predvsem pa je bil nadvse prijazen. Zato je bil priljubljen med čebelarji ČD Kanal-Brda in tudi med čebelarji iz vse Slovenije. S prihodom njegove življenjske sopotnice Marije, sicer marljive čebelarke iz Škofje Loke, v Brda so se te vezi še razširile, prav tako se je širila izmenjava izkušenj. Kot vsak uspešen čebelar, se je tudi on nenehno iz-

popolnjeval in pridobival vedno nova znanja. Vedno je skrbel za pridelavo kakovostnega medu. Za svoje zasluge na področju čebelarstva je prejel vsa tri odličja Antona Janše – III., II. in I. stopnje.

Poleg čebelarjenja je bil vedno dejaven tudi pri delu ČD Kanal-Brda. Bil je eden izmed ustanoviteljev tega društva, dolgoletni član UO društva, vrsto let je opravljal delo blagajnika. Redno se je udeleževal vseh seminarjev oz. izpopolnjevanj.

Z njegovim odhodom je društvo izgubilo prizadevnega čebelarja in dobrega prijatelja. Ohranili ga bomo v lepem spominu.

ČD Kanal-Brda

JANEZ KODILA 1944–2008

Vse člane ČD Kobilje-Dobrovnik je globoko pretresla novica o smrti našega člana Janeza Kodile iz Markišavcev. Nihče ni pričakoval, da bo smrt tako nenadoma prekinila delo in voljo tega marljivega čebelarja. Z žalostjo v

srcu smo se 1. decembra lani poslovili od njega.

Janez Kodila je svojo poklicno pot začel v mesarski stroki. Zaradi bogatih izkušenj, trdne volje in poguma mu je v zadnjih nekaj letih uspelo postaviti uspešno družinsko podjetje. Poleg številnih službenih obveznosti je vedno našel čas za čebele in lepo skrbel zanje. Čebelaril je od leta 1964, pozneje pa si je pri zidanici v Strehovskih goricaх postavil vzoren čebelnjak. Čebelaril je s 40 AŽ-panji. Ves čas se je tudi izobraževal in se seznanjal z novostmi. Tako si je pridobil bogato čebelarsko znanje, ki ga je bil z veseljem posredoval drugim. Bil je prvi v našem društvu, ki je začel čebelariti v trietažnem panju. Odlikovale so ga skromnost, inovativnost, poštenost in družabnost, saj je člane našega društva kar dvakrat pogostil na čebelarskem pikniku.

V čudovitem okolju v Strehovskih goricaх je skupaj z ženo Terezijo preživil lep in prijeten trenutek v kramljanju s čebelami ter s prijatelji in znanci. Za požrtvovalno delo in prispevek za razvoj čebelarstva je prejel odličje Antona Janše III. stopnje. Pogrešale ga bodo čebele in pogrešamo ga mi, čebelarji.

Stanko Antolin,
ČD Kobilje-Dobrovnik